

Ty proti mne
Jenny Downhamová

IKAR

Jenny Downhamová

Ty proti mne

Jenny Downham
YOU AGAINST ME

Copyright © 2010 by Jenny Downham
Translation © 2011 by Saskia Hudecová
Jacket design © 2011 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2011 by Ikar

ISBN 978-80-551-2677-7

Venujem HJD a AKD

1

Mikey nemohol uveriť, že toto je jeho život. Na pulte pred ním bolo mlieko. Bol tu Ajay s rukou natrčenou v očakávaní. A Mikey, ktorý z vrečka bundy vyberal drobné spomedzi starých pokladničných bločkov a kúskov papierovej vreckovky. Žena, ktorá stála za ním, zašúchala nohami. Chlapík v rade za ňou netrpezlivo zakašlal.

V Mikeyho vnútri sa rozvíril hnev. „Prepáčte,“ zamumlal. „Budem to tu musieť nechať.“

Ajay pokrútil hlavou. „Vezmi si to mlieko a zaplatíš ho zajtra, to je v pohode. Tu máš, zober sestrám sladkosť.“

„Nie. Vy ste v pohode.“

„Nebud' hlúpy, ber.“ Ajay pridal k mlieku do nákupnej tašky dve balenia tyčíniek KitKat. „A pekný deň, dobre?“

O tom Mikey pochyboval. Taký už nemal celé týždne. No aj tak sa rýchlym kývnutím hlavy poďakoval, schmatol tašku a zdúchol.

Vonku ešte stále pršalo, vo svetle, ktoré vrhala dlhá neónka nad dverami, bolo vidieť drobné mrholenie. V snahe zacítiť vôňu mora sa zhlboka nadýchol, ale vzduch páchol chladničkami – malo to niečo s ventilátormi, ktoré z obchodu za ním fúkali teplo. Natiahol si kapucňu a prešiel cez cestu naspäť ku komplexu s nájomnými bytmi.

Keď prišiel do bytu, na koberci pred televízorom sedela Holly a z vrecúška vyjedala Cookie Crisps. Karyn už neplakala; kľačala za Holly a mlčky prečesávala sestre vlasy.

Mikey si ju premeral. „Je ti lepšie?“

„Trochu.“

„Tak povieš mi, čo sa stalo?“

Karyn pokrčila plecami. „Pokúsila som sa ísť von. Dostala som sa len po dvere.“

„Aspoň niečo.“

Prevrátila oči. „Otvárajte šampanské.“

„Je to začiatok.“

„Nie, Mikey, to je koniec. Holly potrebovala mlieko k cereáliám a ja som nezvládla ani to.“

„No, ja jedno mám, dáš si šálku čaju?“

Vošiel do kuchyne a naplnil kanvicu. Potom rozhrnul závesy a otvoril okno. Dážď ustával a vonku to teraz voňalo sviežo. Začul plakať nejaké dieťa. A nejakú ženu, ako kričí. Začul, ako sa dvere trikrát s buchotom zavreli. *Tresk. Tresk. Tresk.*

Holly vošla do kuchyne a šmarila škatuľu s cereáliami na linku. Mikey jej šklbol golierom na pyžame. „Prečo si sa neobliekla do školy?“

„Lebo nejdem.“

„Ale áno, ideš.“

Padla dozadu do dverí na chladničke a tvár vykrútila k stropu. „Nemôžem ísť do školy, dnes je pojednávanie o kaučii!“

Zamračil sa na ňu. Ako o tom, dopekla, vie? „Počuj, Holly, ak mi sľúbiš, že sa oblečieš, dám ti kitkatku.“

„Dvoj- alebo štvortyčinkovú?“

„Štvor.“

Prehrabal igelitku, vytiahol sladkosť a zamával jej ňou pred tvárou. „A môžeš zobudiť mamu?“

Holly prekvapene zdvihla pohľad. „Fakt?“

„Hej.“ Ak toto nebol stav núdze, potom už naozaj nevedel čo je.

Holly zavrtila hlavou, ako že je to šialený nápad, zhrabla tyčinky Kit Kat a vybehla hore schodmi.

Problém bol v tom, že mama si myslela, že polícia Karyn pomôže. Po tom, čo ju vzala na policajnú stanicu a nahlásili, čo sa stalo, sa stiahla do úzadia – asi si povedala, že svoju časť si už odkrútila. No policajti boli hajzli. Aj napriek tomu, že Karyn bola rozrušená, kládli jej tony osobných otázok. A potom policajtká, ktorá ju priviedla domov, nad celou tou šlamastikou zvrátila čelo, akoby podľa toho súdila celú rodinu. Mama si myslela, že je to normálne, no Mikey si od rozrušenia zahryzol do jazyka a zacítil v ústach kovovú chuť a hustotu svojej krvi.

Neskôr, keď policajtká odišla, Mikey z Karyn vypáčil adresu a povedal Jackovi, aby doviezol auto. Jacko so sebou priviedol aj kamošov, no keď dorazili k domu toho sviniara, už bolo neskoro – Toma Parkera zatkli pred niekoľkými hodinami a miesto už prečasávali kriminalisti.

Mikey sa skoro dva týždne pokúšal potlačiť hnev. Ale ako mu nemalo zvierať žalúdok zakaždým, čo počul Karyn plakať? Ako sa mohol pozerieť, ako Holly hladká Karyn po ramene, stíska jej plece a jemne jej potľapkáva mokrú tvár, akoby bola rádio, ktoré treba naladiť, alebo pokazený televízor.

Maminým riešením bolo, že sa pred tým všetkým skryje. No fakt, že osemročné dieťa chlácholí pätnásťročné dievča, značil, že svet je naruby. A s tým bolo treba niečo robiť.

Uvaril čaj a priniesol ho na stolík pred Karyn. Na gauči si spravila hniezdo. Robila to neprestajne – zakrývala sa poduškami, dekami, pulóvrami.

Mikey prešiel k nej a sadol si na kraj gauča. „Ako sa cítiš?“

Vo svetle, ktoré žiarilo spoza nej, vyzerala strašne smutne.

„Už je asi vonku,“ povedala. „Chodí si po okolí a užíva si.“

„Nebude sa k tebe môcť priblížiť. Nebude ti môcť poslať esemesku, ani s tebou hovoriť, ani nič. Pravdepodobne bude mať náramok, takže nebude môcť byť za tmy vonku.“

Prikývla, no dosť neisto. „V škole je jedno dievča,“ začala. „Minulý semester mala sedem frajerov a všetci o nej hovorili, že je štetka.“

Je to tu zasa. „Nie si štetka, Karyn.“

„A na doučovaní máme chlapca, ktorý mal desať frajeriek. Vieš, ako hovoria jemu?“

Mikey pokrútil hlavou.

„Borec.“

„Ale nemajú pravdu.“

„Tak aké pomenovanie existuje pre niekoho ako on?“

„Neviem.“

Vzdychla si, ľahla si späť na gauč a pozerala do stropu. „V telke som videla jeden program,“ povedala. „To, čo sa stalo mne, sa stáva mnohým dievčatám. Mnohým, mnohým dievčatám.“

Mikey si pozrel na nechty. Boli celé drsné. Ohryza si ich? Kedy s tým začal?

„Väčšina dievčat to nenahlási, pretože za to takmer nikoho z tých chalanov neposadia za mreže. Asi šiestich zo sto. To nie je mnoho, však?“

Mikey znova pokrútil hlavou a zahryzol si do pery.

„Keď som pred chvíľkou otvorila dvere, na dvore stáli nejaké decká a všetky sa na mňa pozerali. Ak pôjdem naspäť do školy, aj tam na mňa budú všetci zízať.“ Opäť sklopila pohľad a on pocítil, ako sa z nej rinú vlny hanby. „Budú sa na mňa dívať, akoby som si to zaslúžila. Tom Parker ma pozval k sebe domov a ja som tam išla, takže ako sa mohlo čokoľvek z toho stať jeho vinou?“ Dlaňou si odhrnula vlasy z tváre. „To ani nedáva zmysel.“

Chcel, aby prestala rozprávať. Narastala v ňom panika z toho, že ak ihneď neprestane, bude rozprávať donekonečna. Možno mu dokonca porozpráva o tej noci, keď sa to stalo. Už by to nevydržal znova počúvať.

„Dostanem ho za teba,“ vyhlásil. Povedal to nahlas a veľmi sebaisto.

„Naozaj?“

„Hej.“

Je zvláštne, že vyslovené slová niečo znamenajú. V mysli sú bezpečné a nemé, no len čo sú vonku, ľudia sa ich držia.

Posadila sa. „Čo urobíš?“

„Pôjdem za ním domov a rozmlátim mu hlavu.“

Karyn si pritisla k čelu dlaň, akoby ju z tej predstavy rozbolela hlava. „To ti nikdy neprejde.“

No z toho, ako Karynine oči okamžite ožili, bolo Mikeymu jasné, že chce, aby to pre ňu spravil. Neurobil to predtým, no mal to spraviť. A ak to spraví, Karyn už nebude musieť trpieť.

V ich štvrti žije chlapík, s ktorým sa nikto nezahráva. Získal naspäť synov moped po tom, čo mu ho ukradli nejaké decká. Pozná ľudí, čo poznajú ľudí. Je to typ chlapa, ktorého všetci obdivujú. Ak by sa mu niekto pokúsil ublížiť, odletel by. Mikey ešte nikdy nikoho nenapadol, no pomyslenie na toho chlapíka mu dodalo silu. Bol si istý svojím plánom. Vstal. Tentoraz pôjde sám, zoberie

si rukavice a oblečie si mikinu s kapucňou. Ak po sebe nenechá odtlačky, prepečie sa mu to.

Zašiel do kuchyne a spod kuchynského drezu vytiahol prenosnú skrinku s náradím. Už len to, že drží kľúč – niečo na jeho váhe a jednoznačný pocit, aký v ňom vzbudzoval, keď ho mal v ruke – mu zlepšilo náladu. Pocity prešli do predmetu. Keď si obliekol bundu, strčil kľúč do vrečka a zapol zips, mal jednoznačne radostný pocit.

Karyn sa naňho pozrela a jej oči žiarili. „Vážne po ňom pôjdeš?“

„Hej.“

„A fakt sa mu chystáš ublížiť?“

„To som povedal, či nie?“

A vtom sa do obývačky s cigaretou v ruke dotackala mama a zacláňala si oči, akoby ju všetko oslepovalo.

Za ňou skákala hore-dole Holly. „Pozri!“ vykrikla. „Mama vstala. A zišla dole.“

„Hlásim sa do služby,“ oznámila mama.

Bolo to ako pohľad na človeka, ktorý po skoku do vody vyplával na hladinu. Musí si spomenúť, kto je a že tu vskutku žije, a že dnes sa koná pojednávanie o kaucii, kvôli ktorému sa táto rodina bude naozaj musieť dať dokopy.

Holly spravila mame miesto na gauči, potom si jej sadla na kolená a pomaznala jej nos svojím nosom. „Musím ísť do školy? Nemôžem byť dnes namiesto toho s tebou?“

„Jasné, že môžeš.“

„Nie!“ zaprotešoval Mikey. „Zastaví sa tu Karynina policajtká, pamätáš?“

Mama zvrátila čelo. „Fakt, prečo?“

„Pretože je to jej práca.“

„Nechcem, aby sem chodila,“ povedala Karyn. „Má hlúpe otázky.“

„Nuž, tak či onak príde,“ oboril sa na ňu Mikey, „takže tu Holly nemôže ostať, však? Chceš, aby si poliška všimla, že nie je v škole?“

Na tvár jeho matky dopadlo svetlo. Poobzerala sa po obývačke a potom sa pozrela smerom do kuchyne. V oboch miestnos-

tiach bol neporiadok – stôl bol pokrytý odpadkami a kuchynský drez plný špinavého riadu a kastrólov.

„Máš asi hodinu,“ povedal jej Mikey.

Zazrela naňho. „Myslíš, že to neviem?“

Holly si znova zapla televízor so zvukom na maximum a naokolo sa rozhulákala hudba.

„Vypni to,“ zakričal Mikey. Toto vráti mamu do postele. No Holly si ho nevšímala, a tak Mikey vytiahol šnúru od televízora zo zásuvky.

Mama si neprestajne šúchala tvár. „Urob mi kávu, Mikey.“

Urob si ju sama, pomyslel si. No aj tak znova zapol kanvicu a vypláchol jeden hrnček.

„Dofajčím a umyjem riad,“ sľúbila mama. Opäť si potiahla z cigarety a potom sa pozrela priamo naňho tak, ako to občas robila, akoby mu videla až dovnútra. „Vyzeráš unavene.“

„Musím na teba stále dávať pozor, to preto.“

„Kde si bol včera večer?“

„Vonku a tak.“

„Bol si s tou novou priateľkou? Je to Sarah, však?“

„Sienna.“

„To bola tá posledná.“

„Nie, to bola Shannon.“

Holly sa schuti zasmiala. „Si fakt strašný, Mikey!“

Vo vrecku mu zacvendžal kľúč. Podal mame kávu. „Už musím ísť.“

„Kam?“

„Musím niečo vybaviť.“

Zamračila sa naňho. „Nechcem, aby si sa dostal do nejakej kaše.“

Mala nejaký dôvtip. Človek si myslel, že po opici si nič nevšímne, ale často si všimla.

„Myslím to vážne,“ varovala ho. „Nestaraj sa, do čoho sa nemáš. Nepotrebuješ ďalšie problémy.“

No on na to povedal len: „Idem.“

„A čo Holly? Nemôže ísť pešo sama do školy.“

„Budeš ju musieť vziať ty. Nato sú rodičia, nie?“

Pokrútila nad ním hlavou. „Vieš, aký je tvoj problém, Mikey?“

„Nie, mama, ale určite mi to prezradíš.“

Zdvihla cigaretu, odklepla z nej popol, naposledy si zhlboka potiahla a vyfúkla naňho dym. „Nie si taký tvrdý, ako si myslíš.“

2

Schody bral po dvoch. Minul steny pokryté grafitmi – AIMEE JE KURVIČKA, LAUREN TI VYFAJČÍ ZADARMO, AK CHCEŠ SUPER SEX, VOLAJ TOBY – a cez bránu domu vyšiel na ulicu. Mikey sa pustil naľavo, vyhýbajúc sa téglikom od donáškového jedla a plechovkám od piva porozhadzovaným okolo autobusovej zastávky, uhol sa dvom starým chlapom, ktorí nákupnými vozíkmi zaberali celý chodník, a dal sa do behu. Bežal preč od bytového komplexu, prebehol popri hlúčiku deciek pred Ajayovým obchodom, čo si držali raňajky v podobe čipsov a koly, popri mäsiarstve a darčekom obchode smerom k hlavnej triede.

Obloha bola plochá a sivá. Vzduch páchol naftou a rybami. Prebehol cez trhovisko. Stavali sa stánky a bláznivé farby ovocia a zeleniny boli všetky pokope. Na lavičkách, ako obvykle, posedávala skupinka chalanov. Prebehol popri dievčati s kočíkom, žene, ktorá si pred Lidlom počítala drobné, starcovi s palicou a starene zavesenej na jeho ramene – obaja boli drobní a zhrbení.

Mal v úmysle bežať až tam. Mal v úmysle doriadiť Toma Parkera. Tom Parker sa nedožije staroby.

Z auta, ktoré stálo na semafore, sa vyklonil chlapík a zahvízdal na dievča. „Usmej sa na mňa, bejby.“

Dievča ukázalo chlapovi prostredník, potom zbadalo Mikeyho a zakývalo. „Čauko, Mikey.“

Kým smerovala cez cestu k nemu, Mikey klusal na mieste. „Čau, Sienna. Teraz sa nemôžem rozprávať.“

Pritisla sa k nemu a dala mu rýchly bozk. „Si celý spotený.“

„Bežal som.“

„Preč odo mňa?“

Pokrčil plecami, akoby to bolo pre jeho chápanie príliš komplikované. „Musím ísť.“

Sienna si prekrížila ruky na prsiach a zamračila sa. „Uvidíme sa neskôr?“

Bolo to, akoby sa svet zväčšil, bol oveľa hlasnejší a naliehal naňho, vyžadoval od neho všetko možné. Pozrel priamo na ňu a usiloval sa pocítiť to, čo cítil len pred minútou, keď zbadal, ako mu kýva – akési teplo.

„Príď za mnou do práce,“ odpovedal. „Neprekáža mi to.“

„Neprekáža ti to? Teda srdečná vďaka!“ Objala sa rukami a kráčala preč, ani raz sa za ním neobzrela.

Nebol pre ňu dobrý. Vlastne si ani nebol istý, či vôbec pre niekoho bude niekedy dobrý. Väčšinou chcel mať pokoj. Dievčatá kladú priveľa otázok a vždy očakávajú, že človek bude vedieť, čo cítia, a jemu to nikdy nevychádzalo.

Už stratil minúty, stratil rýchlosť. Znova sa dal do behu. Utekal preč od hlavnej triedy po oblúku Lower Road. Hlúčky deciek kráčali pomaly tým istým smerom – bolo to stretnutie, zhromaždenie. Karyn by mala byť s nimi. Prebehol na cestu, aby sa im vyhol, minul parkovisko pre učiteľov a bránu.

Keď na moste uvidel štyri Karynine kamarátky, ako sa v hlúčku pozerajú do vody, spomalil. Jedna z nich ho zbadala a štachla osiatné, takže sa všetky obrátili.

Vedel, že má zastať. Mal ísť za nimi a povedať im, ako sa má Karyn, mal sa za ňu poďakovať za lístočky a drobnosti, ktoré jej stále posielali. No vedel, čo sa stane, ak to urobí – budú sa vypytovať. Ako napríklad: *Kedy sa s nami stretne? A Prečo neodpovedá na esemesky? A Kedy bude pojednávanie? A Myslíš, že sa niekedy vráti do školy?* A on im bude musieť povedať, že nevie a že od posledného razu, čo sa pýtali, sa nič nezmenilo.

Nasadil úsmev a zakýval. „Nemôžem zastať.“

Teraz už utekal rýchlejšie, uhýbal sa autám, prešiel križovatku a pustil sa po Norwich Road. Kládol jednu nohu pred druhú ako bojovník. Keď utekal, myslel na Karyn. Bol jej jediný brat a jeho úlohou bolo postarať sa o ňu. Túto neznesiteľnú zodpovednosť nikdy predtým necítil. Cítil sa dospelo, mužne, odhodlane. Bol toho naozaj schopný. Bude to jednoduché. Skontroloval kľúč, ktorý mal vo vrecku. Ešte stále bol tam. To, že ho má, mu pripadalo dobré, správne.

Už ho páliło v nohách. Na jazyku začítal soľ, ako keby na tomto konci mesta bola vo vzduchu morská voda. Bolo tu sviežejšie, bujnejšie. Bolo tu viac miesta. Bola tu Wrattón Drive, Acacia Walk a Wilbur Place. Ešte aj názvy boli iné a stromy siahali vyššie.

Spomalił na poklus. Bola tu ulica ako zo záhradkárskeho časopisu. Bola tu brána. A za ňou dom s trávnikom a oknami, s leskom a závesmi a priestorom. Na príjazdovej ceste sa dokonca jagal najnovší model jaguára.

Mikey sa prehupol cez bránu a prešiel po kamienkovej príjazdovej ceste. Keď zaklope na dvere, nikdy už nebude nič také ako predtým. Vedel to, akoby to bolo spísané a zapečatené. Doriadi Toma Parkera a pozrie si, ako zaľká krvou celé priedomie.

Klopadlo v tvare leva s hustou hrivou a zlatými očami bolo z mosadze. Trikrát hlasno zabúchal. Chcel, aby ho brali vážne.

Nič. Nikto neprišiel.

Bolo tam ticho, akoby odrazu všetko stíchlo a počúvalo, akoby sa všetky predmety v tom fajnovom dome nadýchli a zadržali dych. Pridržel sa steny a potom opäť zaklopal.

Otvorilo dievča. Malo na sebe sukňu a tričko. Ruky a nohy malo holé.

Spýtala sa: „Áno?“

Dievča nečakal. Bolo v tom istom veku ako Karyn. Sotva sa na ňu mohol pozrieť.

„Ste od dodávateľa občerstvenia?“ chcela vedieť.

„Čo?“

„Doviezli ste jedlo?“

Možno to bol nesprávny dom. Chcel skontrolovať číslo na dverách, ale žiadne tam nebolo. Nazrel dnu do chodby, akoby mu to malo pomôcť. Bola obrovská, s drevenou dlážkou a drahými pokrovcami. Bol tam stôl, lavička, stojan na dáždnyky a miesto na topánky a čižmy.

Dievča sa spýtalo: „Mám zavolať mamu?“

Znova sa na ňu pozrel – na kratučkú sukňu, ktorú mala na sebe, na modrú a fialovú na jej tričku, na to, ako sa jej pohojďávali vlasy zopnuté v chvoste.

Spýtal sa: „Si sestra Toma Parkera?“

„Áno.“

„Je tu?“

Prižmúrila oči. „Nie.“

Niekde vnútri zaštekal pes. Potom prestal. Bolo ticho.

„Kde je teda?“

Vyšla z dverí, zavrela ich za sebou a oprela sa o ne. „Ty si jeho kamarát?“

„Hej.“

„Potom vieš, kde je.“

Vo vrecku prechádzal prstom po kľúčoch. „No, viem, že dnes má pojednávanie o kaucii. Len som bol zvedavý, kedy bude doma.“

„Nevieme.“

Prešli sekundy, možno minúty. Až vtedy zbadal ešte ružovú jazvu, ktorá sa jej tiahla od kútika úst cez bradu. Všimla si, že na ňu hľadá, a tak pohľad opätovne. Poznal dievčatá a ju tá jazva trápila.

Usmial sa. „Ako sa voláš?“

Začervenala sa, ale neodvrátila pohľad. „Môj otec napísal na Tomovu stránku na Facebooku odkaz, aby všetci jeho priatelia vedeli, čo sa deje.“

Mikey pokrčil plecami. „Na počítači som nebol už niekoľko dní.“

„Poznáš ho zo školy?“

„Áno.“

„Ešte som ťa nevidela.“

Pomyslel si na školu v meste, kam sa raz vybral opýtať na cateringový kurz, a hľadel jej pritom do očí. „No, musím sa toľko učiť, že mi neostáva čas na spoločenský život. Nechcem pohoriieť na skúškach.“

Očividne tomu uverila, pretože jej zmäkli črty. „Hovor mi o tom. Mňa to čaká v máji – a ešte som takmer nič neurobila.“

To je tak ďaleko. Prečo sa tým trápi? Ale keď o tom hovorila, niečo sa v nej zmenilo. Mierne sa k nemu naklonila, akoby sa rozhodla, že mu bude dôverovať. „Počuj,“ povedala, „neskôr tu budeme mať oslavu.“

Oslavu? Lebo jej brat sa dostane von na kauciu.

„Príď, ak chceš. Tomovi padne dobre, keď bude mať dnes večer okolo seba priateľov.“

No skôr, než jej stihol povedať, čo si o tom myslí, spoza rohu domu sa vynorila žena a prívetivo na nich mávala. „Konečne,“ zvolala. „Začínala som sa obávať.“

Dievča naňho hodilo ospravedlňujúci pohľad. „Myslí si, že si dodávateľ občerstvenia.“

Žena podišla k nim. Mávala písacou podložkou a hľadela na Mikeyho. „Ste z Amazing Grazing, áno?“

Dievča vzdychlo. „Nie, mama. Nie je.“

„Óch, a kto teda ste? Ste tu s prístreškom?“

Mal odpovedať. Mal povedať nie, no jediný, na čo myslel, bolo, že ho ihneď prekukne a nedá sa obalamutiť ako jej dcéra. Zavolá psa, esbéesku, políciu.

„Je to Tomov kamarát, mama.“

„Aha. Nuž, Tom sa vráti neskôr.“

„Už som mu povedala.“

Žena sa k nej obrátila. „To je v poriadku, zlato. Vráť sa, prosím, k opakovaniu učiva.“

Dievča venovalo Mikeymu rýchly úsmev, vošlo do dverí a zatvorilo. Mikey ostal s matkou.

„Dúfam, že ti to nebude prekážať,“ povedala. „Máme naozaj veľa práce.“

Nenávidel ju. Za to, že ho vôbec nepozná, a že ho tak poľahky odbila.

„Príď na oslavu. Všetci Tomovi priatelia sú vítaní.“ S písacou podložkou pod pazuchou rezko odkráčala, pričom sa jej kostnatý zadok takmer vôbec nepohol. Nemala na sebe žiadne mäso, jej chôdza nemala švih.

Chvíľu tam stál a uvažoval, či to celé nebol iba žart.

Pozrel sa na príjazdovú cestu, na stromy lemujúce plot a na bránu na ovládanie – bolo to celkom iné ako bytový komplex a ten hluk ľudí žijúcich pokope. Kde sú autá, krik, buchot dverí, zvuky životov iných ľudí?

Vo vrecku bundy ho do rebier tlačil kľúč. Keď dvakrát obišiel jaguára, usmial sa. Karyn povedala, že ten svinar má parádne auto. A tu bolo – žlté ako kanárik a také čisté, že sa mu v oknách zrkadlila obloha.

Bolo to jednoduché, ako keď človek prejde perom po papieri, a vedomie toho, aká drahá bude oprava, úplne stačilo. Nechal kľúč, aby si našiel vlastnú cestu, aby prešiel cikcakom po dverách, vyrezal hlbokú drážku na pukliciach, ktorá sa tiahla ďalej cez kapotu – ako plechovka, ktorú človek otvorí, keď reže úplne dokola a potom zdvihne viečko. Chýbala už len krv.

Po tú príde neskôr.

3

Existuje spôsob, ako ošúpať pomaranč tak, aby na ňom neostala tá horká biela časť. Mikey to kedysi nevedel. No Dex ho to naučil. Bolo hypnotizujúce sledovať, ako sa špirála jasno-oranžovej šupy vinie nadol a čakať, či sa mu podarí olúpať celý pomaranč bez toho, aby sa pretrhla. Páčilo sa mu, keď mal lep-kavé prsty. Páčilo sa mu, že keď olúpe celú kopu pomarančov, Dex mu ukáže, ako sa robí koňaková poleva.

V pube bol pokoj. Rutina. Jacko sypal hrášok a kukuricu do hrncov s vriacou vodou. Pri zadnom vchode škrabal Dex zemiaky a bosé nohy si vystrčil do dažďa. Ako každé ráno, Mikey usporiadal šalátový pult – krevetový koktail, obložené vajcia, šalát coleslaw. Táto trojica bola v pohode. Všetko bolo tak, ako malo byť. Bolo ľahké zabudnúť na svet tam vonku.

„Chlapci, dnes ste nejako ticho,“ poznamenal Dex. „Zasa máte problémy s babami?“

Mikey pokrútil hlavou. „Nie také, aké máš na mysli.“

„Ja mám,“ povedal Jacko. „Nie som schopný nejakú si nájsť.“

„Sienna má sestru,“ poradil mu Mikey.

„Aká je?“

„Netuším, nikdy som ju nevidel.“

„Ako dlho si so Siennou?“

„Dva týždne.“

Jacko sa zasmial. „Tak ma s jej sestrou bleskovo zoznám, lebo to je tvoj svetový rekord.“

Dex naňho zamával škrabkou. „Keby som mal dcéry, vy dvaja by ste ma desili.“

„To Mikeyho sa treba obávať,“ povedal Jacko. „Môže mať každú babu, ktorú chce, prisahám. Hej, Mikey, povedz Dexovi o tom tvojom prvom raze.“

„So Siennou?“

„Nie, o tom úplne prvom.“

Mikey sa uškrnul. „Nepoviem.“

„Spravila ho ústami,“ začal Jacko. „Zoznámil sa s ňou v bare, ani nevedel, ako sa volá, a ona mu ho vyfajčila.“

Dex nesúhlasne urobil *tsts*. „To je súkromná vec. Nemal by si o tom hovoriť.“

„Verili by ste,“ zvolal Jacko, „že to nejaká baba spravila?“

„Neverím polovici toho, čo vy dvaja nastavíte,“ povedal Dex.

Mikey rozmyšľal, čo by Dex povedal na to, ako Sienna minulú noc plakala do vankúša. Ako ju nechcel pobožkať, ako sa mu nechcelo vyzliecť ju, ako si to skoro celé rozmyslel a potom sa odkradol uprostred noci domov.

Na chvíľu sa zahľadel na Dexa v snahe prečítať ho. Mal vyholenú hlavu a šialený francúzsky prízvuk a vyzeral, že ak sa naňho človek nesprávne pozrie, uštedrí mu ranu, no Mikey ho nikdy nepočul zvýšiť hlas, ani ho nevidel vybuchnúť. Na háňkach mal nápis, ktorý si vytetoval sám špendlíkom a tušom – MILUJEM SUE. Robil pre ňu rôzne veci – fantastické jedlo po záverečnej a dával jej darčeky, aj keď nemala narodeniny. Raz pre ňu dokonca napísal pesničku. Jacko ho nazval mäkkýšom. No možno to bola láska.

Otvorili sa dvere a v nich stála Sue. Skrížila si ruky na prsiach a premerala si tých troch. „Potrebujem upratovača. Na vecku niekto včera večer hodil tyčku.“

„Pozeráš sa na kuchárov, *mon amour*,“ povedal jej Dex bez toho, aby zdvihol pohľad od zemiakov.

Zaprskala, urobila krok k nim a poklepala Mikeyho na plece. „Ty budeš stačiť.“

Mikey zavrtel hlavou. „Práve som šiel robiť karamelový pud-ing.“

„Toto je pub, nie reštaurácia Gordona Ramsaya. Ak chcem, si tu na umývanie riadu a čistenie záchodov. Poďme, o dvadsať minút otvárame.“

Zobral si od nej igelitovú zásteru a previazal si ju cez džínsy. Šiel za ňou cez bar ku kredencu s čistiacimi prostriedkami. Podala mu mop, vedro, fľašu saponátu a zaviedla ho na toalety. „A určite si potom umy ruky.“

Ako Mikey nalieval vedrá horúcej vody a saponátu do záchodov, padla naňho ťažoba. Keď bol v kuchyni alebo vonku s Jackom, cítil sa dobre. Ešte aj pri nejakom dievčati to trochu ustúpilo. No za posledné dva týždne ho doma alebo osamote ten pocit opäť zachvátil. Keď mopom umýval steny, uvažoval, kde bude o rok, o dva, o päť rokov. Vyrátal ich vek. Karyn bude mať o päť rokov dvadsať. Holly trinásť. Jeho mama bude mať štyridsaťdva. On dvadsaťtri. Popudene tie čísla vyhnal z mysle. Bol to ten typ výpočtu, akému sa venovali deti. Ak sa človek do tých čísiel príliš zamotá, skončí v truhle.

Keď krútil mopom pod vodovodným uzáverom, snažil sa nenadýchnuť smradu. Usiloval sa vybaviť si v mysli deň, keď bude stáť za viac ako dnes. Bude žiť v Londýne alebo si nájde niečo v Tottenhame, kde vyrastala jeho mama. Bude pracovať ako šéfkuchár a zarábať hŕby peňazí. Kúpi sezónne vstupenky na Spurs a pozve Holly na všetky domáce zápasy. Usiloval sa tomu veriť, odložil pritom všetko naspäť do kredenca s čistiacimi prostriedkami a umyl si ruky mydlom.

Potreboval si zapáliť. Hádam kvôli tomu Sue nebude frflať. Záchody sa ligotali. Vonku husto pršalo – z oblohy sa odrazu spustil príval. Mal to rád. Zodpovedalo to jeho nálade.

Hľadel na autá zaparkované pri prístavnej hrádzi, na ich zahmlené okná, na ľudí, ktorí čakali, kedy sa pub zmobilizuje a začne podávať obеды.

Otvorili sa dvere a Jacko sa postavil vedľa neho, zapalujúc si cigaretu. Spolu sledovali, ako popri nich prešlo dievča s rukami vo vreckách a s plecami zhrbenými v daždi. Jacko sa nadýchol pomedzi zuby. „Vieš, čo sa mi najviac páči? Že každá je iná.“

Vždy z úst vypúšťal šialené myšlienky. No Mikeyho to upokojovalo. Kamarátovi, s ktorým sa človek pozná roky, by mal bez problémov môcť povedať, čo má na srdci.

„Dnes je kaucia,“ oznámil Mikey.

Jacko prikývol. „Včera večer som tu v pube videl tvoju mamu. Odhadovala, že tentoraz ju definitívne dostane.“

„Fízli sa nejako dohodli s jeho právnikom, tak preto. Čoskoro sa bude premávať po okolí, akoby nič zlé nespravil.“

„Čo urobíš?“

„Neviem. Ale dačo spraviť musím. Karyn tvrdí, že už nikdy nevytiahne päty z bytu.“

Jacko na Mikeyho hodil dlhý pohľad. „To fakt?“

„Vysvetlil som jej, že sa k nej nebude môcť priblížiť, no nič sa nezmenilo.“

„To je hovädo!“

Mikey prikývol, lebo vedel, že Jacko to pochopí. „Znova som sa zastavil pri jeho dome. Chcel som si ho podať, no nebol tam.“

„Šiel si sám?“

„Naštval som sa. Musel som niečo podniknúť.“ Mikey zahodil ohorok do mláky a vypočul si, ako zasyčal. „Tak či tak, bol si v práci.“

„Nechal by som všetko tak.“ Jacko plesol Mikeyho dlaňou po chrbte. „To by si mal vedieť.“

Mikey mu teda vyrozprával celý príbeh – o kľúčoch, o ceste k domu, o oslave. Bolo fajn stáť tam a rozprávať o tom. Rozohrialo ho to.

„Majú ľudí na občerstvenie a všetko možné. Stretol som jeho mamu a sestru a mysleli si, že som jeden z jeho kamarátov, dokonca ma na tú poondenú akciu pozvali.“

Jacko zahvízdal. „Ty kokso, tak to je haluz!“

„Predstav si, keby som to povedal Karyn. Predstav si, ako by sa cítila.“

„Nehovor jej to, je to príliš drsné.“ Jacko odhodil ohorok vlastnoručne ušľahanej cigarety do mláky pri nohách. Dva rozmočené konce cigariet tam plávali spolu ako lod'ky.

V tom tichu sa začal črtat plán. Bol to šialený plán a Mikey sa ho snažil vypudíť z hlavy, no stále sa vytváral. Pomyslel si na domov a povedal si, že by si mal s Holly na dvore zakopať futbal, aby jej vynahradil to, že ju nevzal do školy. Povedal si, že musí ísť nakúpiť pre prípad, že mama zabudla. No plán nevedel dostať z hlavy. Jeho rodina si bude musieť poradiť – nemohol na ne stále dohliadať. „Máš toho dnes večer veľa?“

Na Jackovej tvári sa pomaly rozhostil úsmev. „Pôjdeme na tú party?“

„Sľúbil som Karyn, že ho dostanem. Prečo by som to neurobil práve v ten večer, keď to najmenej očakáva?“

„Chceš, aby som zohnal posily?“

Mal na mysli Woodyho, Seana a Marka – chalanov, s ktorými chodil do školy, s ktorými sa za tie roky bok po boku prebil cez šarvátky na ihrisku a tínedžerské boje o teritórium. Ešte sa pravidelne stretávali, aby si zahrli biliard a zašli spolu na pivo, no všetci sa posunuli ďalej. Woody bol ženatý a čakal dieťa. Sean a Mark boli murárski učni.

V tú noc, keď sa Karyn vrátila z policajnej stanice, im Jacko zavolať, a boli úžasní. Ani jeden z nich nezabudne na hnev, ktorý vtedy spolu cítili, no nebolo by fér znova ich o to žiadať. Karyn je *jeho* sestra, toto je *jeho* súboj.

„Všimnú si nás, ak prideme s posilou.“

Jacko prikývol. Mikey videl, ako si v mysli prechádza základné body – taktiku a plán, ako Toma nakopať do zadku. V školských bitkách bol Jacko kráľom stratégie. Ukázalo sa, že hodiny strávené na Xboxe sú užitočné v reálnom svete.

Nato vyšla von Sue a poťukala si na hodinky.

„Bude tam kopa ľudí,“ povedal Jacko a šiel za ňou späť cez bar. „Tma nám poskytne krytie.“ Podržel otvorené dvere kuchyne. Dex mal rádio naladené na svoju zvyčajnú country stanicu, ktorá vždy hrala pesničky o rozvoде, boľavom srdci a kazateľoch. Zamával na nich nožom.

„Moji chalani!“ zvolal.

Jacko sa naklonil k Mikeymu. „Mám šoférovať?“

„Dáš sa na to?“

„Jasné! Som tu pre teba. Spravím čokoľvek, čo budeš potrebovať.“

Mikey sa usmial. Toto bolo prvý raz za posledné dni, čo mu niečo vyšlo.

4

Ellie Parkerová sedela na schodoch terasy a mávala rukami na slnku, akoby to boli antény. Zvláštne bolo, že keď to robila, celá záhrada odrazu stíchla. Bolo to také nádherné, že zadržala dych, aby to neskazila. Chvíľu sa zdalo, že riadi vesmír. Potom popri nej preklopkala podpätkami žena od občerstvenia, niesla štôs škatúl. Objavila sa aj mama a povedala: „Vďakabohu, že prestalo pršať.“

Ellie odtrhla list z kríka vavrínu a rozdelila ho napoly, ovoňala ho a potom roztrhala na franforce. Ostré kúsky listu rozsypala na schody. Roztrhla ďalší a ďalší, rukami mliaždila a ničila ich zeleň.

Mama si sadla vedľa nej a naklonila sa bližšie. „Prestaň sa už strachovať, dušička. Tvoj brat je určite v aute na ceste domov.“

„Čo ak si to polícia rozmyslela?“

„Prešlo to Korunným súdom. To sa už nedá zvrátiť.“

„Čo ak odrazu získali nové informácie?“

Mama pokrútila hlavou a sebavedome sa usmievala. „Otec má všetko pod kontrolou. My to prekonáme, uvidíš.“

Ellie jej chcela veriť, no niekedy zatvorila oči a videla veci, ktoré sa nedali prekonať. Videla, ako berú Toma na vypočúvanie – bledeho a vystrašeného ho odvádzajú preč. Videla dodávku s nápisom LABORATÓRNE SLUŽBY na bočnej strane, zaparkovanú na príjazdovej ceste, a kriminalistov v čiernom, ako vychádzajú z domu s Tomovým laptopom, posteľnou bielizňou a prikrývkou, všetko zabalili do plastických vreciek. A potom tu boli chalani, ktorí videli všetko z auta zaparkovaného na ulici, takže do rána sa to rozšírilo po celom meste. Videla policajta, ako dal na Tomove dvere visaciu zámku a pásku, a povedal: „Nemanipulujte s tým, prosím, táto izba je teraz miesto činu.“ Nato otec odpovedal: „Ur-

číte máme vo vlastnom dome nejaké práva?“ Mama sedela na schodoch a plakala. Do úst jej tiekli slzy.

Ellie sa sústredila, aby si upokojila žalúdok. Zdalo sa jej, že sa jej tam niečo zaseklo a musí to dať von. Poobzerala sa po záhrade na prázdne stoly a hory stoličiek, na škatule s lampami, ktoré bolo treba zavesiť, na rebrík opretý o plot, a viac než čokoľvek si želala, aby dnes večer boli spolu len oni štyria – opäť v starom dome, na míle vzdialenom odtiaľto, s donáškovým jedlom a dévedeckom.

Mama do nej šťuchla, akoby jej čítala myšlienky. „Bude to v poriadku, Ellie, naozaj. Dostaneme Toma späť. Pokúsme sa byť dnes šťastní.“

Ellie prikývla, no nemohla sa jej pozrieť do očí. „Mama, môžem ti niečo povedať?“

Mama zamrzol úsmev v kútikoch úst a stuhlo jej celé telo. „Môžeš sa so mnou porozprávať o čomkoľvek, veď to vieš.“

„Karyn McKenzieová nechodí na skúšky. Vlastne odišla zo školy.“

Minútu sedeli v nepríjemnom tichu. Ellie si hrýzla peru. Nemala nič hovoriť, ale bolo ťažké držať v sebe toľko všetkého. Niekedy jej to nepodstatnejšie vykĺzne.

„Mala som kamarátku,“ povedala jej mama, „ktorú dvaja muži napadli a odtiahli do auta. Nevymyslela si to, naozaj sa to stalo. Bolo to strašné a brutálne, ale ona to využila ako kľúčový okamih a zmenila celý svoj život.“

„Čo to značí?“

„To značí,“ začala mama, pričom sa postavila a z nohavíc si zmietla neexistujúce smietky, „že šťastie si utvára človek sám. Teraz sa idem porozprávať s chlapíkom s prístreškom. Ak začuješ auto, zakrič na mňa. Chcem byť pri tom, keď príde. A ak nevieš, čo s časom, vylož pár balónov.“

Niekedy si Ellie predstavovala Karyn McKenzieovú ako príšeru – zahalenú, v kapucni, ako sa maniacky rehoce, zatiaľ čo Toma svojimi pazúrami ťahá do pekelnej diery. Vedela, že v skutočnom živote je vysoká, štíhla, má dlhé tmavé vlasy a žije v komplexe s nájomnými bytmi na druhom konci mesta. Tom sa jej páčil, zrejme už strašne dlho. Očividne v ten sobotňajší večer zúfalo túžila, aby si ju s tými krikľavo červenými nechtami, purpurovým rúžom a žia-

rivo oranžovou minisukňou, ktorá jej obopínala stehná, všimol. V škole mala povest' žiačky, ktorej ide výtvarná, no vo všetkých ostatných predmetoch zaostáva. No vzdať sa skúšok sa jej zdalo šialené – čo len pár spravených skúšok GCSE mohlo viesť k štúdiu na vysokej škole a pravdepodobne aj k nejakej kariére. Ak sa človek vzdá v treťom ročníku, potom mu všetko už navždy unikne.

Popri nich prešlo dievča s dvoma striebornými podnosmi na čaj. Malo toľko rokov čo Ellie, možno trochu viac, a na sebe čierne sukňu s bielou košeľou. Zastalo pred Ellie a spýtalo sa: „Ty si sestra, však?“ Sprisahanecky sa naklonil k nej. „Tak aké to je? Musí to byť čudné.“ Na tvári mala nános mejkapu.

Ellie odpovedala: „Nemáš náhodou robotu?“ Potom vstala a obišla dom zboku k príjazdovej ceste.

Niekedy to nabralo fyzickú formu, akoby sa k nej pomaly približovali steny. Niekedy psychologickú – v hlave jej narastala zvláštna panika a mala pocit, že ak bude musieť prežívať túto nočnú moru čo len jednu minútu navyše, vybuchne. Jediný spôsob, ako sa s tým vedela popasovať, bolo, že vypla a myslela na niečo iné, a to začínalo byť čoraz ťažšie. Oveľa ľahšie bolo odísť. Nešla ďaleko, pretože nemala kabát, prešla len kúsok po štrkovej ceste k bráne na ovládanie. Stlačila gombík, počkala, kým sa otvorí a vyšla von. Ulica bola blatistá, s jazierkami špinavých mlák a na trávnom okraji sa chvelo zopár prvých narcisov. Brána sa za ňou zavrela. Na túto ulicu sa každý večer dívala z okna a uvažovala, kedy sa Tom vráti domov. *Ver mi*, stálo v jeho liste. Želala si, aby sa tie slová zdvihli z papiera a obleteli oblohu. Tučné, krikľavé slová, letiace nízko nad mestom, nad obchodmi a domami, ktoré sa potom preženú po ceste vedúcej pozdĺž pobrežia a nakoniec sa natrvalo usadia nad morom. *Ver mi*. A všetci si prečítajú tie slová a budú veriť. Prípad zamietnu a oni sa všetci vrátia do normálu.

No držať sa viery bolo ťažké. Po dvanástich dňoch a nociach sa Ellie cítila čoraz horšie. Nemohla sedieť ani stáť a ťažko sa dokázala sústrediť. Deň sa s každou minútou rútiacou sa napred rýchlo mýňal; aj hodiny strávené nad učením utiekli ako voda.

Vtom popred slnko preplával oblak, ulicu zakryla tma a tieň vytvoril Ellie pod nohami temné jazierko. Zo záhrady ktoréhosi

suseda zabrechal pes a oblak sa takmer ihneď presunul a svet zažiaril tak jasno, že si musela zacloniť oči. Keď opäť videla, zbadala, že do ulice zabáča otcovo auto. A ako zázrakom, z okna sa na ňu zoširoka usmieval Tom.

Ellie zvéskla. Nemohla si pomôcť, vytrysklo to z nej, keď sa auto približovalo.

„Je tu!“ zakričala. Jej mama musela byť nablízku, pretože vybehla spoza boku domu, kývajúc písacou podložkou.

„Otvor bránu, Ellie, pusti ich dnu!“

Tom vystupoval z auta rovno do záhrady, ako pápež. Mama sa so smiechom rozbehla k nemu a on roztvoril náruč. Chvíľu sa knísali v objatí ako v nejakom tanci. Ellie prekvapilo, aké to bolo nežné.

Keď sa na ňu Tom pozrel ponad mamino plece a jeho úsmev akoby hovoril, že za posledné dva týždne sa stala dospelou a on je len hosťom v jej dome, pocítila zvláštnu ostýchavosť. Vyzeral inak – možno schudol.

Ellie povedala: „Takže ťa pustili?“

Keď prechádzal k nej, zasmial sa. „Policajti si ma chceli nechať, to je pravda, ale ja som im povedal, že mi je smutno za sestrou.“ Objal ju jednou rukou a na moment stisol. „Si v pohode?“

Usmiala sa. „Teraz už hej.“

Pohľadom prešiel naspäť k autu, k mame, ktorá z kufru ťahala jeho ruksak, a k otcovi vykladajúcemu kufor. Bol to kufor, ktorý si brával na lyžovačky. Pomyslenie na to, že bol v lietadle, v Alpách a aj na oddelení mladistvých delikventov v Norwichi, bolo zvláštne.

Otec potiahol kufor na kolieskach k nim. „Pozri sa tamto, Tom, to spravila tvoja sestra.“ Trvalo jej to tri popoludnia, no teraz sa jej to videlo trochu trápne. Namaľovala ich štyroch pod dúhou a okolo nich obrovské srdce. Navrchu vytvorila rodinný erb s mottom TOM PARKER JE NEVINNÝ. No v rohoch, kde ho pripevnila k plotu, sa celé dielo začínalo trhať. Vyzeralo skôr ako ošúchaná stará posteľná plachta, než čosi, na čom jej niekedy záležalo.

„Trvalo jej to celé hodiny,“ povedal otec a venoval Ellie úsmev. To bolo prvý raz, čo sa na ňu za posledné dni poriadne pozrel.

Tom do nej šťuchol. „To je milé, Ellie, vďaka.“

Mama prišla s Tomovou bundou v rukách, hladkala ju a vyrovnávala. „Vzadu na teba čaká malé prekvapenie,“ povedala.

„Aké prekvapenie?“ Tom vyzeral podozrievavo a Ellie pocítila, ako sa jej zrýchlil pulz. Nebol to jej nápad a vedela, že Tomovi sa to nemusí páčiť.

„Poďme na to,“ vyzvala ich mama a odvieďla Toma za dom.

Na trávniku vyrástol prístrešok. Vnútri boli stoly osvetlené vyhrievačmi a okolo nich úhľadne rozostavané stoličky. Na podlhovastom stole boli naukladané taniere, poháre a príbor. Tu sa malo podávať jedlo a čašníčky už prestierali na stoly obrusy. Na orechu sa jemne pohojďovali lampióny a na každom stĺpiku v plote vo vánku vial povrázok s balónmi.

Ellie sledovala, ako Tom celý ten výjav absorbuje. „Je to oslava,“ povedala.

Prehrabol si rukou vlasy. „Všimol som si.“

„Nepáči sa ti, však?“ Zvrtla sa tvárou k rodičom. „Nehovorila som vám, že ho to nepoteší?“

Otcova tvár potemnela od rozčúlenia. „Nenecháme na Toma, aby sa rozhodol, či sa mu to páči alebo nie, Eleanor?“

Mama Tomovi položila ruku na rameno. „Bol by si radšej, keby tu teraz nebol žiaden chaos?“

„Dali ste si s tým veľa námahy,“ povedal. „Ale čo ak by ma neboli pustili na kauciu?“

Mama sa pridusene zasmiala. „Tvoj otec odmietol prijať takú možnosť.“

„Nebolo pochyb,“ povedal otec žoviálne. „Občerstvenie som objednal už pred niekoľkými dňami, bol som si tým taký istý.“ Natiahol sa a potľapkal Toma po chrbte. „Tak čo povieš. Spokojný?“

„Je to fajn.“ Tom sa ešte raz poobzeral naokolo. „Človek nikdy nevie, môže to byť zábava.“

„Výborne.“ Otec sa naňho žiarivo usmial. „Pozvali sme každého, na kom záleží. Musíme ukázať svetu, že nemáš čo skrývať.“ Ukázal na kufor. „Toto vezmem hore a potom musím vybaviť zo pár telefonátov. Ty si oddýchni, Tom. Už si doma a v bezpečí.“

Mama Tomovi položila dlaň na líce. „Zoberiem ti dnu bundu a skontrolujem, ako to ide s občerstvením.“

Bolo čudné, ako stále všetko vysvetľovali – robili to, odkedy Toma zatkli. *Len si skočím do kancelárie. Idem hore a uvidím, či sa mi podarí trochu si pospať. Chvíľu budeme s právnikom.* Akoby si mysleli, že ak nepovedia, kde budú, zmiznú.

„A čo budete robiť vy dvaja?“ spýtala sa mama.

Tom sa usmial. „Niečo vymyslíme.“

5

Náhradná izba mala ružové vzorované tapety. Ellie a jej mama s tým nemohli nič robiť, a tak aspoň zohnali Tomovi malý nový matrac a vymenili závesy. Na konzolu v stene pripevnili prenosný televízor a na policu porozkladali dévedecká a knihy.

Tom stál vo dverách a krútil nad tým hlavou. „Cítim sa ako hosť.“

V izbe bolo ponuro, a tak Ellie zažala svetlo. „Otec ti o tom nepovedal?“

„Asi hej.“ Tom prešiel k posteli, sadol si a rukami vyrovnal prikrývku. „Polovicu z toho, čo hovorí, nepočúvam.“

„Nuž, chcel, aby polícia zobrala z dverí tvojej izby zámku, no všetko trvá veľmi dlho. Ale prikrývka a všetko je nové. Boli sme s mamou na nákupoch.“

„Vždy, keď vidím túto izbu, spomeniem si na starkú,“ povedal. „Na všetky tie jej lieky – a aká bola šialená.“ Poobzeral sa po izbe a zvrátil nos. „Ešte stále to tu zaváňa.“

„Komodu sme odložili do podkrovia, takže by nemalo. Otvor si okno.“

„Vie o mne?“ hodil na Ellie pohľad. „Alebo je to príliš zahanbujúce?“

„Sotva vie, ako sa volá. Myslím, že čakajú na záver, skôr než jej niečo povedia.“

„Záver? Kriste, rozprávaš ako otec.“ Z vrecka vytiahol cigarety, podišiel k oknu a otvoril ho.

Ellie sledovala, ako si zapálil cigaretu a vdýchol dym hlboko do pľúc. Bolo to pre ňu ako škriabanie nechtami po tabuli alebo vidličkou po tanieri. To zúfalstvo. Chcela si zapchať uši a odvrátiť